

JAN NILSSON

HEMSKHETER

QVILLE, SVENNEBY OCH BOTTNA

NÅGRA UTVALDA BROTT BEGÅNGNA
MELLAN ÅREN
1850 OCH 1900
I QVILLE HÄRAD BOHUSLÄN

Källmaterial

16

MORDFÖRSÖK
BEGÅNGET: 1891-06-12

GÄRNINGSMAN: KARL EFRAIM SAMUELSSON ASKMAN
FRÅN EDSTEN NEDERGÅRD

Utdrag ur domboken från Qville Häradsrätt. Innehåller alla ingående handlingar i aktuella mål.

Själva protokollsanteckningarna i domboken har vit bakgrund.

Till protokollet bilagda handlingar har grå bakgrund.

Originalhandlingarna kan till vissa delar vara svåra att tyda. Dels kan det bero på bläckfläckar, bortrivet papper eller att inbindningen av domboken gjorts så att ena kanten av en handling blivit "osynlig". Renskrift av texterna har gjorts så långt det är möjligt. Där texten ej kunnat tolkats, har ett frågetecken angetts.

Varje protokoll eller handling inleds med ett id-nr, ex. (v278495.b12480.s2469). Detta nr är ett id som används av företaget ARKIV DIGITAL, när de katalogiserar och lägger ut materialet på internet. Du kan själv, med hjälp av detta id, söka fram aktuellt material på internet, men du måste då prenumerera på tjänsten. En sådan prenumeration kan lösas direkt på ARKIV DIGITALS hemsida.

Dessa rättegångar finns även beskrivna i boken "Hemskheter i Qville, Svenneby och Bottna.

Trevlig läsning

Jan Nilsson, författare

16 MORDFÖRSÖK

BEGÅNGET: 1891-06-12

GÄRNINGSMAN: KARL EFRAIM SAMUELSSON ÅSKMAN
FRÅN EDSTEN NEDERGÅRD

v278271.b3470

Fjerde rättegångsdagen

Den 6 Juli (1891)

No 57

(Sessionen börjar kl 11,10 f.m.)

Sedan Kronolänsmannen i häradet O Johansson uti skrifvelse, som den 15 sistlidne Juni kommit Domhafvanden tillhanda, anmält, att arbetskarlen Karl Efraim Askman från Edsten Nedergård i Qville socken blifvit för lifsfarlig å sin hustru föröfvad misshandel af kronolänsmannen häktad och i afbidan på ransaknings utställande införfassad till kronohäktet i Uddevalla, så hade ransakning med den häktade blifvit till denna dag utsatt, derom vederbörande erhållit behörigen underrättelse; och då detta ransakningsmål nu företages, tillstädeskommer såsom åklagare t f kronolänsmannen i häradet Karl Rhodin hvarefter d t införes i tingssalen under bevakning af fänggevaldigern P A Bergendahl.

Tillfrågad om sina lefnadsomständigheter uppgifver d t, att han är född den 8 Dec 1857 å fiskläget Malmön i Askums socken af Bohus län, samt att hans föräldrar voro skepparen Samuel August Andersson och dennes hustru Lovisa Kristiansdotter. Fadren afled, medan d t var 9 å 10 år gammal, men d t, som icke haft underrättelse från sin moder under de senare fyra åren, känner icke huru vida denna, som vid sista underrättelsen var boende i Lysekil, ännu är i lifvet. Efter sin faders död erhöi d t fattigförsörjning af Askums sn men antog, sedan han blifvit af pastor Westerqvist konfirmerad, tjenst såsom båtsman. Den tillt, som uppgifver sig ega, enligt vid konfirmationen erhållet vitsord, god kristendoms kunskap, erinrar sig icke dagen för sin första nattvardsgång. Han qvarstod såsom båtsman endast under två år och tog derefter i Tönsberg hyra såsom jungman för resa med ett till Vestindien destinerat fartyg men minns hvarken fartygets benämning eller kaptenes å fartygets namn. Återkommen från denna resa, som, utsträckt till ostindien och andra länder, varat tre år vistades d t "flere år" i Askums sn der han uppehöi sig genom tillfällig anställning såsom jordbruksarbetare och arbetade jemväl efter inflyttning år 1887 till Qville såsom sådan hos bland andre Karl Simonsson i Bodeland och direktören J W Löfqvist å Stora Wrem. Under 1886 företog d t emellertid ånyo en sjöresa och seglade då efter påmönstring i Fredrikstad med ett norskt fartyg, hvars namn han icke minnes, till Frankrike. Före denna resas anträdande hade d t gjort bekantskap med sin nuvarande hustru Amalia Karlsdotter och med henne öfverenskommit om ingående af äktensakp. Amalia Karlsdotter som är dotter efter aflidne Karl Thorin och dennes efterlevande hustru Beata Axelsdotter hade, innan hon och d t blefvo kände med hvarandra, ett oäkta barn och tjenade vid tiden för d t afseglande till Frankrike såsom piga hos en torpare under Stora Wrem. Under det d t, efter nämnda resas slut, vistades hos sin i Lysekil bosatta moder, erhöi han, som der arbetade å ett trankokeri, bref från Amalia Karlsdotter med underrättelse, att hon födt ännu ett barn, till hvilket den person, med hvilken hon egde sitt förut födda barn, vore fader, och uttalade Karlsdotter i brefvet ånger öfver sitt uppförande jemte förmodade, att d t numera icke skulle vilja veta af henne. Den tillt uppsökte emellertid Karlsdotter, hvilken jemte 2 barn uppehöi sig hos sin på Edsten boende moder, och förnyade med henne öfverenskommelseom äktenskaps ingående, i anledning hvaraf de under åren 1887 - närmare minnes d t icke tiden - blefvo med hvarandra sammanvigda. Under första året af deras äktenskap bodde makarne på ett torp å Per Larssons hemmsdel i Träsvall men flyttade sedan till lägenheten Tången å hemmanet Flyg, nära Fjellbacka, hvilken bostad de senast innehaft. I Mars 1889 begaf den tillt sig för tredje gången till sjöss. Från denna resa, hvilken den t hade anställning å flera olika fartyg och under, hvilken han anlöpte utom andra ställen, St Johns i Newfoundland och Barbados i Vestindien, hemkom d t först i fjol våras. Sedan denna tid har d t vistats i sitt hem å Tången och försörjt sig och sin familj genom tillfälligt arbete af hvarjehanda beskaflenhet, kunnat förtjena högst en 1 kr 25 öre om dagen utom mat. Vid äktenskapets ingående voro båda han och hans hustru utan medel. För det torp han innehade hos Per Larsson utgjorde han 50 och för sin nuvarande bostad å Tången 10 dagsverken årligen.

Hustrun har icke her icke genom arbete utomhus bidragit till familjens försörjning, och hans egna inkomster hafva åtgått allt efter som de inkommit. Med sin hustru har han 2 barn, Axel Efraim, "som blir 2 år nästa Oktober" och August Emanuel, som är 2 månader gammal. Den tillt uppgifver, att han, under sin vistelse i Askums sn, för visad starkhet emot ordf i fattigvårdsstyrelsen blifvit ålagd tvångsarbete "på 5 eller 6 dagar", som han förrättat å kronohäktet i Uddevalla, samt att han under sin tjenstgöring såsom båtsman i Karlskrona straffats tvenne gånger för förskingring af kronopersedlar, 1sta gången med 8 dagars vatten och bröd samt andra gången med 30 dagars mörk arrest. Dessutom har d t blifvit af Sotenäs HR ådömd böter för oloflig brännvinsförsäljning, hvilka böter förvandlats till fängelse, men han minns hvarken böternas belopp eller tiden för fängelsestraffet. Den tillt kan läsa och skriva.

Efter ateckning häraf yttrar åkl, att han yrkar ansvar å den tillt för att hafva natten emellan de 12 och 13 sistlidne Juni i makarnas bostad å Tången, föröfvat mordförsök å sin hustru Amalia Karlsdotter; och berättar den tillt, hörd afver denna anklagelse klart, redigt och sammanhängande: att han, hvilken på morgonen den 10 i sistlidne månad, innan han skulle begifva sig till arbete hos Per Wallgren på Edsten, tillsagt sin hustru att hemköpa bröd från Fjellbacka, samma dag af Wallgren köpte 1 fot råg, som han å qvarnen vid Edsten lät sammanmala med 2 kannor stridt korn. Mjölet här af lemnade han följande dag vid middagstiden och öfverlemnade det till hustrun under begäran, att hon skulle baka bröd, hvartill hustrun likväl genmålde, att mjölet kommit för sent hem, enär hon redan köpt bröd. Under arbete på Edsten brukade d t återvända hem om aftnarne, och berättar

d t, att han under gåendet hem påqvällen påföljande Fredag sammanträffade med en för honom okänd stenhuggare, hvilken, under yttrande "behagas det ej en sup?", bjöd honom på förtäring ur en butelj innehållande kognac. Buteljen, som rymde en liter, var full "så när som på ett kvarter" och utdracks i det allra närmaste - ungefär en jungfru blef öfver - af stenhuggaren och den tillt hvilken dock icke blef deraf "vidare" berusad. Hemkommen fann d t sin hustru sysselsatt med att baka, hvilket gaf honom anledning spörja hustrun, hvad hon tyckte om mjölet. Då hustrun yttrade, att d t heldre bort köpa fint mjöl hos någon handlande i Fjellbacka än att hafva låtit sammanmala korn och råg, svarade den tillt, att hustrun kunde vara belåten, enär de många gånger önskat ega sådant bröd, som det hon nu bakade. Hårtill genmälde hustrun icke något men "var ondsint" och förebrädde om en stund ånyo d t, att han sammanblandat korn och råg, hvarom häftig ordvexling uppkom, och derunder d t föreskog hustrun att räkna brödkakorna då hon skulle finna, att det mjöl hon hvaraf nu bakade lemnade flera kakor än fint mjöl, men detta förslag afvisade hustrun med orden "det ser ut som om du fått bränvin". Under fortsatt ordvexling angående mjölköpet märkte den tilltalade, att den af honom förut förtärda kognacen började verka berusande särskilt som efter bakningen stark värme rådde i rummet, och bad han derföre hustrun att ställa i ordning sängen åt honom, så att han kunde få lägga sig, men denna begäran ville hustrun icke efterkomma, utan "finge han bädda sjelf om han hade brådtom", hvilket den tillt sade sig icke kunna, enär sängen var upptagen af ogreddade brödkakor. Hustrun nekade emellertid det oaktadt att efterkomma hans önskan om bäddning, hvarföre ordvexling ånyo uppstod, och blef d t derunder så förtretad, att han gaf hustrun med handen ett slag öfver munnen. Då hustrun efter slaget yttrade "jasa, du slåss", svarade d t "det är icke så farligt utan behöfs väl för att lära dig att tiga" och upprepade sin tillsägelse om bäddning under yttrande: "nu kan du tiga still så blir det ej mera ondt af det", hvartill hustrun genmälde, att hon hellre skulle gå sin väg "än tiga för honom". På detta sätt fortsatte makarna trätan, till dess hustrun slutligen sprang på dörren och skyndade ut, men upphanns af den tillt omkring 100 alnar från stugan. Sedan d t ledt hustrun åter in i stugan, och dervid fört henne först vid håret och sedan vid armen, frågade den tillt hustrun "om hon ville vara snäll", men, då hon ej gaf svar på han frågor, började d t att "lugga och slå henne litet", dervid han dock ej nyttjade tillhygge. Sedan han upphört att sålunda misshandla hustrun, kom han att erinra sig, det hustrun vid ett tillfälle yttrat, "att hon hellre ville dränka sig än lefva i ett sådant elände", och beslöt den tillt nu "för att skrämma hustrun och göra henne snäll" att draga henne ut till ett utanför stugan varande större dike. I sådan afsigt släpade d t hustrun vid håret ut till diket men kom då, han sökte tvinga hustrun ned i diket, genom hennes motstånd sjelf dit. Vattnet räckte dem endast ett stycke öfver knäna, och den tillt försökte icke att få hustrun under vattnet, utan ville han endast kvarhålla hustrun en stund i vattnet. Då hustrun bad honom att släppa, yttrade han, att han skulle släppa henne, om hon ville lofva honom att vara snäll, hvarjemte han tillade "nu ser du, att det icke är så lätt att dränka sig", och lemnade han derpå henne fri med tillsägelse att gå in i stugan och bädda åt honom. Sedan den tillt inkommit i stugan till hustrun, uppmanade han henne, att "hon nu skulle tiga, så blefvo det inget krängel vidare", men härefter svarade hustrun såsom förut "jag tiger aldrig färdig". Den tillt blef häraf uppretad och ryckte tag i hustruns ena fläta, hvarvid hustrun yttrade "om du gör någon nytta af håret så skär af det", och sedan den tillt efterkommit denna tillåtelse genom att med en bordsknif afskära ena flätan, afskar hustrun den andra, som hon öfverlemnade till den tillt med orden: "den kan du hafva såsom minne". Härefter kastade hustrun af sig en af sina två kjortlar under yttrande: "nu går jag, du får aldrig se mig mera, ty nu har du gjort, hvad jag länge väntat på", men hvad hustrun, hvilken förut vid andra tillfällen blifvit af d t misshandlad, åsyftade med detta yttrande vet icke den tillt. Sedan hustrun uttalat sgade ord, skyndade hon emellertid ut ur stugan framåt vägen till Fjellbacka, utan att den tillt hindra hennes aflägsnande annat än genom rop från trappan att komma åter och hemta åtminstone det yngsta af barnen; yttrade d t, att han efter den stunden ej vidare sett sin hustru.

Sedan hon gått sin väg, började d t att hugga ved inne i stugan men blef derunder så öfverväldigad af ruset, att han föll till golvet. Han reste sig emedlertid strax upp, högg yxan fast i golvet och gick till sängs, sedan han dessförinnan gifvit sitt två månader gamla barn en sudd fylld med mjölk, att suga på. När d t lade sig för att sofva, hade hans äldre son, som varit vaken under nu berättade uppträdet, redan hunnit insomna, och lågo han och barnen isamma säng. Den tillt somnade strax och vaknade ej förrän på morgonen då fyra karlar vore öfver honom i sängen för att gripa honom, och igenkände han i dessa karlar Christian Berggren, en slagtare vid namn Andersson, en soldat Edlund och fiskaren Dorthé, alla från Fjellbacka.

När den tillt uppväcktes, var han såsom förvirrad i hufvudet och erinrade sig "just ingenting" af nattens tilldragelser men fick af de personerna, som fängslade honom underrättelse, att han skurit och huggit sin hustru samt illa handterad henne, att hon var dödssjuk. På nu framställd fråga om den tillt med knif eller annat lifsfarligt vapen misshandlade hustrun, förnekar den tillt med bestämdhet, att hafva gjort sig skyldig dertill men yttra, att han möjligen oafsiktligt vid afskärandet af hårflätan sårat hustrun i hufvudet eller halsen, hvarjemte den tillt uppgifver att hustrun vid hårets afskärande jemrade sig öfver, att han ref henne i hufvudet med hårnålarna, samt att hustrun före flätans afskärande fattade honom i kindsägget dervid han, för att göra sig fri från detta grepp, bet hustrun i ena kinden, hvaraf uppkom ett mycket häftigt blödande sår, men annat bett tillfogade han icke hustrun.

Sedan den tillt ytterligare förnekat att han vid åtalde tillfälle uppsåtligen misshandlat hustrun med lifsfarligt vapen eller hade för afsigt dränka hustrun i diket, förklarar den tillt att han icke hade något att tillägga till sin nu afgifna berättelse men yttrar, på fråga om makarnes förhållande till hvarandra i äktenskapet, att hustrun icke varit "snäll" emot honom utan gifvet anledning till split och oenighet i äktenskapet, hvarjemte hustrun försummat sina pligter såsom husmoder särskilt derigenom, att om den tilltalade skulle hafva något gjort, en skjorta lagad el dyl, så fick den tilltsjelfbestyra derom. Den omständigheten, att hustrun före sitt giftermål hade tvenne oäkta barn, hade icke föranlett någon oenighet emellan makarna, och den tillt hade aldrig förebrått hustrun hennes föregående lif. Hustrun hade emellertid, ehuru ej annorledes än genom yttranden sådana som "att idag har jag sett en vacker karl, om jag hade fått den till man ändå" uppväckt hans svartsjuka, men denna hade hans arbetskamrater underblåst genom att för den tillt yttra förmodanden om, att hustrun vore honom otrogen. Dylikt tal framkallade hos den tillt misstankar emot hustrun, och genom ständigt upprepade, ofta af den tillts svartsjuka orsakade tvister emellan makarna hade missämjan mer och mer tilltagit, så att den tillt under vintern 1889 började till den grad vantrivas i sitt hem, att han beslöt gifva

sig ut till sjöss och hade den tillt i anledning deraf företagit sin i Mars månad 1889 anträdde sjöresa. Dessförinnan hade hustrun, genom angivelse hos Kronolänsmannen O Johansson, sökt få den tillt ställd under åtal för stöld af bränsle från Kronolänsmannens skog, men Kronolänsmannen hade afvisat hustrun, sedan den tillt upplyst, att han tagit endast affall från skogen. Hustrun hade vid skilsmessan före nämnda resa, yttrat till den tillt, att "han nu kunde resa hvar han ville och aldrig komma igen," men under hela resan hade makarna brevexlat med hvarandra. Några penningar hade den tillt likväl icke sändt hustrun, ej heller lemnat henne sådana vid afresan. Efter den tillts hemkomst från resan, hade hustrun uttalat önskan, att han för framtiden skulle stanna hemma och taga försorg om barnen, och allt mellan makarna hade sedan tills nu varit godt och väl.

Härefter uppgifver den tillt, tillspord om han lidit af någon svårare sjukdom, att han 3ne gånger haft anfall af delirium, första gången, efter hemkomsten från sin sjöresa till Frankrike, under vistelsen i Lysekil, och hade sjukdomen yttrat sig i yrsel i förening med stark sveda i halsen och häftig törst, tilläggande den tillt, småleende, att hans arbetskamrater då sagt honom, att han "skulle släcka af, när det annars skulle taga eld i halsen". När den tillt under sin sista resa seglade med skeppet "Anna" från St Johns till Barbados, fick den tillt ett nytt anfall af delirium, under hvilket han kastade sina kläder öfver bord, men den tillt kan icke närmare beskrifva sjukdomens än, att "det gick i hufvudet på honom så att han icke visste hvar han var". När anfallet påkom, hade redan tre veckor förflutit, från det "Anna" lemnade St Johns, derifrån besättningen, som utgjorde sju man, nemligen medfört ett krus med brännvin om sex kannor rymd, af hvilket brännvin, sedermera tappadt på literbutelser, den tillt fick på sin lott fyra buteljer och hvar och en af den öfrige besättningen 1 å 2 buteljer. Den tillts sjukdomsanfall föranledde kaptenen att verkställa en undersökning ombord efter brännvin, dervid besättningen blef fråntagen sitt brännvinsförråd sedan det dock lyckats den tillt att i kojen undngömma en af de två buteljer, han då egde kvar. Efter ytterligare tre veckors resa ankom man till Barbados, der den tillt blef afmönstrad. I Barbados blef den tillt af en sjöman så svårt huggen i hufvudet med en knif, att han måste intagas å sjukhus och träffades å sjukhuset af ett nytt anfall af delirium. Under detta anfall plågades den tillt af den föreställningen, att han var omgifven af sjömän(?) som ville misshandla och gripa gripa honom, hvarföre han ville stiga upp ur sängen. Han kände icke någon klåda på kroppen eller någon törst men längtade efter brännvin. Alltsedan den tillt blef knifhuggen i Barbados, har

han under viss tid på året, som han uppgifver infalla under sommaren, brukat känna yrsel i hufvudet och har under sådant tillstånd icke haft medvetande om, hvad han då företagit eller minne derom under tiden närmast efter yrselns upphörande. Men sedan en eller högst åtta dagar förflutit efter det yrselanfallet öfvergått, har den tillt återfått minnesförmågan, så att han erinrat sig hvad han under yrseln gjort.

Härefter upplyser åkl, att hustrun Amalia Karlsdotter blifvit, i anledning af de henne vid ifrågavarande misshandel tillfogade svårakroppsskador, intagen å sjukhuset i Strömstad, men att åkl icke är i tillfälle nu förete vederbörande lasarettsläkares intyg angående beskaffenheten af samma kroppsskador. Med tillt Askman har Kronolmn O Johansson dagen efter åtalade brottets begående hållit förhör och ingifver åkl följande vid förhöret hållna nu upplätta

"Protokoll Litt A

Med tillkännagifvande, att han icke medhunnit att från pastorsembetet, Askuns sn anskaffa prestbetyg angående den tillt, ingifver åkl detta

"Prestbetyg etc Litt B

Sedan den tillt gjorts uppmärksam på, att han vid förhöret inför Kronolmn Johansson, enligt då förda protokoll, erkänt, att han vid misshandelstillfället, bland annat, slagit sin hustru i hufvudet med en skomakarhammare, så att blod strömmat, skurit henne i hufvudet med en knif att äfvensom öfvergjutit henne med vatten o.s.v. förnekar den tillt till en början det han afgifvit de erkännanden polisförhørsprotokollet innehåller, men yttrar sedan, att han icke kan erinra sig att hafva så förgått sig emot sin hustru, som hans i polisförhöret intagna berättelse utvisar, äfvensom att han vid förhöret inför länsmannen "icke visste hvad han sade", hvarföre den tillt inte kan såsom riktigt erkänna annan berättelse om förloppet vid kisshandeln än den, han inför Rätten afgifvit. Under yttrande, att han till alla delar vidhåller denna berättelse förnekar den tillt på det bestämdaste all annan misshandel emot hustrun än den, han inför Rn omtalat.

Dagen efter misshandeln befann den den tillt sig i en synnerligen upprörd sinnesstämning och var ej "fullt riktig". Han kunde då ej heller erinra sig sitt förhållande vid misshandelstillfället, men nu har minnet deraf "återkommit", hvadan den tillt kan bedyrta riktigheten af sin inför Rätten afgifna berättelse, till hvilken den tillt likväl vill ett tillägg. Den tillt erinrar sig nämligen nu, att, sedan hustrun ur ett lerfat aftvättat blod, som flutit ur det sår, den tillt bitit henne i ena kinden, så hade den tillt, medan hustrun qvarstod vid bordet i kammaren, der tvättningen skett, fattat fatet och kastat detsamma med dess innehåll i soffan, dervid fatet dock ej gick sönder. Någon anledning till denna handling, kan den tillt ej uppgifva.

Uppmanad att afgifva ett bestämdt svar, om den tillt medgifver sig hafva vid polisförhöret afgifvit de erkännanden, protokollet innehåller, yttrar den tillt, att han, vid förhöret tillfrågad, om han misshandlat sin hustru dertill svarade "ja", men att han, som vid förhöret icke yttrade sig annorledes genom afgifvande af svar å framställda frågor, icke dervid bejakat, att han slagit hustrun med hammare, sårat henne med knif och hvad mera sådant rörande misshandeln, som den tillt nu inför Rn förnekat. Hafva dylika frågor vid förhöret blifvit framställda och af den tillt jakande besvarats, så har detta skett "honom ovetande"; och är det, säger den tillt "välmöjligt", att han "ehuru ovetande" vid förhöret vidgått de handlingar, som innehålls i hans till protokollet tagne berättelse. Till förklaring af sitt uttrycke "ovetande" uppfiver den tillt, att han vid förhöret "svarat" som man då "sade

för honom" och detta derföre, att den tillt tänkt, att så vid misshandeln tillgått som man för honom uppgaf. Slutligen påstår den tillt, att han under sitt vistande i fängelset erinrat sig rätta förloppet vid misshandelstillfället, och att han derföre vidhåller, hvad han derom vid Rätten uppgifvit.

Åkl yttrar, att den tillt vid förhöret, dervid åkl närvarit, uppförde sig besynnerligt, men som han på tillsägelse iakttog rättelse, fick åkl den uppfattningen, att hans beteende endast var "konster". Före förhöret hade den tillt förvarats i ett magasin och hade der nedsmetat sig om händerna med salt; utförd från magasinet, doppade han händerna först i ett vattenkär, men sedan i sanden, drog sig i skägget och tuggande häftigt med munnen, hvarjemte den tillt under förhörets början förställde sitt tungomål, i det han talade på någon besynnerlig dialekt. Tillfrågad om han misshandlat sin hustru, erkände den tillt, ehuru motvilligt, till en början att han slagit hustrun med händerna i ansigtet men afgaf sedermera på frågor huru vidare vid misshandeln tillgått i redig sammanhängande berättelseform de erkännanden, som blifvit tagne till protokollet.

Derom tillfrågad förklarar den tillt, att han vid förhöret icke varit utsatt för något som helst yttre tvång men säger, jemväl på fråga, att förhørsprotokollet icke blef för honom uppläst.

Åkl anhåller härefter om vittnesförhör, enligt stämning, med Kristian Johansson Dorthé och Karl Oskar Berggren, båda från Fjellbacka, hvilka äro vid Rätten närvarande.

Den tillt ifrågasätter, huruvida Berggren kan tillåtas få vittna i målet, då Berggren "ofta grinat emot, och gjort narr af den tillt på stranden i Fjellbacka" äfvensom kallat den tillt för "Skyden", hvilken benämning, enligt hvad i Nämnden upplyses, allmänt i Fjellbacka användas om den tillt.

Sedan Rätten lemnat den tillts emot Berggren framställda jävsanmärkningen utan afseende, med hvilket beslut den tillt förklarar sig nöjd, få vittnena, då anledning till fäf emot dem i öfrigt icke förekommer, aflägga vittnesed, om hvars vikt de erinras, höras en i sänder samt berätta:

1.Dorthé: att, sedan den tillts hustru emellan kl 1 å 2 på natten den 13 sistl Juni i misshandlat tillstånd nedkommit till Fjellbacka, så hade vt, jemte de personer som omnämnas i polisförhørsprotokollet, begifvit sig till Tången för att bemäktiga sig den tillts person och skaffa makarnas barn i säkerhet. Ankomna till makarnas bostad, funno de ytterdörren tillreglad, hvarföre de, under bultningar å dörr och fönster, upprepade gånger uppmanade den tillt att öppna, men dess uppmaningar lemnade den tillt till en början utan svar. Slutligen såg vt den den tillt nära fönstret och hörde honom fråga vt, om vt vore ensam, hvartill vt jakade, men då den tillt i detsamma märkte, att vt hade sällskap, yttrade han: "jag släpper ej in några djeflar eller bofvar". Sedan man förgäfves under en half timme väntat, att den tillt skulle efterkomma uppmaningarna att öppna, beredde man sig inträdetill den tillt, på sätt vt berättat vid polisförhöret, och låg den tillt då sofvande i en säng, men hans sömn var, enligt vts uppfattning, endast förställning. Vt gick fram till den tillt och grep honom om händerna, dervid denne bad, att man "icke skulle göra honom något illa". I sängen lågo, på hvar på sin sida om den tillt, makarnas tvenne barn, äfvensomen oäkta dotter till den tillts hustru och hade detta barn, "som var nedstoppadt aldeles vid sängfötterna", en skåra efter knifhugg i hufvudet. Rummet företedde ett rysligt utseende, i det att såväl golf, väggar och tak som äfven nästan alla möblerna i rummet voro nedstänkta med blod, och voro jemväl den tillt och barnen nedsölade af blod. Detta gaf vt anledning fråga "om den tillt slagat under natten", hvartill denne genmälde, att han och hustrun "varit i slagsmål med hvarandra", men annan upplysning om misshandeln kunde vt vid tillfället icke erhålla af den tillt, oaktadt vt omtalade för honom, att hans hustru var svårt sårad och frågade honom, hvarföre han så tilltygat henne. Vt uppgifver, att rummet ifråga har tvenne fönster, ett på ena långsidan och ett på ena gäveln, och befann sig vt vid sitt samtal utanför huset med den tillt vid fönstret å långsidan, och har omnämnda sängen sin plats vid väggen midt emot sidofönstret. I golfvet nära tröskeln fanns en yxa fastslagen, och var denna blodig, både på skaft och jern. På bordet i kammaren låg en knif, men någon annan knif förmärkte icke vt. Såväl bordet som knif voro blodiga, och funnos här fastsittande vid knifven. Något lerfat såg vt icke till, men rummet var öfvergjutet med vatten, till betydligt större myckenhet än, som kan rymmas i ett lerfat. Äfen i en soffa fanns rikligt med vatten. Ut i stugan finnes, utom ifrågavarande rum eller kammar, ett kök, hvars golf likaledes var blodigt, och fanns blod äfven utanför stugan å trappstenarna. Någon skomakarehammare fanns icke i stugan, såvidt vt iakttog, men brödkakor lågo sönderbrutna här och hvar i kammaren och köket. Vid innandörren fanns en krok, med hvilken den tillt igenstängt dörren. Vattnet i det af den tillt omnämnda diket, dit spår ledde från stugan, var tiden ifråga 3 å 4 fot djupt med dybotten, och anser vt att en menniska der lätt kan dränkas. Sedan Askman blifvit nedförd till Fjellbacka hade vattnet i sin bostad ett samtal med Askman, dervid han sökte förmå denne att omtala, huru vid misshandelstillfället tillgått, hvartill den tillt slutligen förklarade sig villig under orden "nu skall jag berätta, så får du sedan berätta för länsmannen, så slipper jag"; och berättade den tilltalade derpå om misshandeln på sätt vt återgifvit vid polisförhöret. Vid detta samtal var Alfred Unger i Fjellbacka närvarande. Före förhöret inför Kronlänsmannen Johansson, som egde rum kl 12 på dagen, förvarades den tillt i ett vt tillhörigt magasin och uppförde sig der besynnerligt, så till vida att han gick fram och tillbaka i magasinet, hvisslade, sjöng samt plockade och rörde i der förvarade saker men ställde sig sedan, såsom vt uttrycker sig, from och ångerfull. Han uttalade önskan "att han efter denna förfärliga händelse måtte blifva en annan menniska" samt begärde få låna en andaktsbok. Man lemnade honom en sådan, men sedan han läst i den några minuter, började han åter att, såsom förut, "agera tokigt". Efter polisförhöret ändrade han åter uppförande; visade sig då ondsint, och genmälde på vts fråga om han icke ångrade sin gerning "nej hon har fått för lite", det "förbannade aset". Vt gaf honom kaffe att dricka, dertill tog han utan lof bröd ur ett skåp. Vid förhöret afgaf den tillt, på sätt åkl upplyst, sin till det då förda prtokollet tagna berättelse, och var den tillts uppförande dagen ifråga enligt vts uppfattning endast "spel och förställning". Vt anser, att den tillt hela tiden visste, hvad han sade och gjorde. Vt har emellertid icke haft någon tidigare bekantskap med den tillt, och kan derföre icke upplysa om hans

lefnadssätt och vanor; men har emellertid hört den tillt omtalas såsom "en föga pålitlig peron".

Vidkänt

2. Berggren: att vt biträdt vid den tillts gripande och berättar vt om denna åtgärd och den tillts yttrande vid fasttagandet äfvensom angående hans bostads dåvarande skick i fullkomlig öfvernsstämmelse med vt Dorthé, hvars berättelse för vt uppläses och i sagda delar vitsordas med tillägg, att den tillt stjuftdotter, som hade tvenne skärsår i hufvudet, vid tillfället yttrade, att pappa slagit henne med knifven, emedan hon ej kunde bära vatten fort nog till honom, då han skulle tvätta hustrun, samt "att blodet i taket blef, då pappa slog mamma", hvilka yttranden jemväl vt Dorthé nu förklarar sig hafva bevittnat. sedan den tillt blifvit nedförd till Fjellbacka, höll vt en stund vakt öfver honom i magasinet och visade den tillt icke något besynnerligt i sitt uppförande men föreslog att vt gerna kunde släppa honom lös, i hvilket fall den tillt icke längre skulle "stanna kvar"; deremot har den tillt icke vid något tillfälle, såsom polisförhørsprotokollet innehåller, för vt yttrat, att "han skulle slå ihjäl hustrun". Vt var icke närvarande vid det tillfälle under förhöret, då den tillt afgaf sin berättelse om misshandeln; och kan vt ej upplysa något om den tillts lefnadsvanor och karakter men vet, att den tillt är en illa känd person.

Vidkänt

I anledning af vittnesberättelserna yttrar den tillt på frågor, att han tidigt på morgonen före sitt gripande hörde samtal utanför sin bostad, men att han icke tilltalade eller såg några personer derutanför. Tillfrågad, om han för vt Dorthé i dennes hem berättat, på sätt detta vt uppgifvit, svarar den tillt, "det kan väl hänga", men antyder, att han, som "icke visste någon råd för det elände, han gjort emot sin hustru", dagen ifråga befann sig i en ej fullt klar sinnesstämning, hvarföre han ej erinrade sig något af nattens tilldragelser; dock tillägger den tillt till sist, att han äfven nämnda dag "mindes att han gjort såsom han nu erkänt". Den tillt vill ej erkännavittnenas berättelser och säger icke "veta", om han misshandlat sin stjuftdotter eller om makarnas bostad efter ifrågavarande natten hade det utseende, vittnena omtalat, men uppgifver, att han under sitt "slagsmål" med hustrun stötte omkull ett par med vatten fyllda bleckspannar, hvilka stodo, en på bordet i kammaren och en på bordet i köket. Efter hustruns aflägsnande hade den tillt af gammal vana lagt krok å innerdörren. Medan den tillt förvarades i magasinet, hade han uppfört sig såsom vanligt, dock hade han gråtit. Han hade icke begärt att få låna en andaktsbok, utan hade vts Dorthés svärmoder utan vidare lemnat honom en sådan, sedan han, på hennes fråga, upplyst om, att han kunde läsa. Samma qvinna hade också, på den tillts begäran, gifvit honom bröd till kaffet.

Åkluppvisar härefter en yxa, en vanlig spikhammare och en mindre knif medmycket slö egg, och intyga vittnena Dorthé och Berggren, att dessa verktyg, hvilka alla bära tydliga märken efter blod, blifvit af dem afhemtade från makarnas bostad, der de nedblodade, påträffats yxan å golfvet samt knifven och hammaren å bordet i kammaren. Den tillt igenkänner samtliga verktygen såsom sig tillhörige men yttrar angående förevisade knifven, att han icke använt denna utan en bordsknif vid afskärandet af hustruns hårfläta, samt att samma knif, som den tillt brukar använda vid skomakararbete, icke funnits framme vis vid misshandelstillfället utan legat undangömd i en låda med skomakeriverktyg, i anledning hvaraf vt Berggren upplyser, att vt vid sitt besök å Tången såg en omkring en aln lång låda, innehållande sylar och andra skomakeriverktyg, stående å bordet i kammaren, men detta förhållande förnekar den tillt under uppgift, att å bordet funnits endast en mindre trälåda, omkring 1/4 aln i längd, som icke innehållit annat än en hästsko.

Den tillt medgifver, att natten ifråga å Tången icke funnits andra personer än makarna och deras barn, men kan det oaktadt icke förklara orsaken till, att verktygen påträffats nedblodade. Beträffande blodet i rummen uppgifver han, att detta flutit från det sår, han genom sitt bett tillfogat hustrun. Han vidhåller, att han senast haft lådan med skomakeriverktygen stående i en skrubbinvid köket, men det möjligt att någon ovän till honom, efter det han blifvit nedförd till Fjellbacka, framsatt lådan jemte knifven å bordet i kammaren.

Sedan den tillt förklarat sig icke hafva något vidare att nu yttra i målet, antecknas, att den tillt, som under ransakning uppträdte på ett lugnt och stillsamt sätt, med en viss förbehållsamhet, särskildt angående sina lefnadsomständigheter, besvarat framställda frågor.

Vittnena äska ersättning för inställelsen och tillerkännas i sådant afseende, att af allmänna medel förskjutas, hvardera 1kr 50 öre i traktamente för en dag äfvensom skjutspenningar för en häst från hemvisten till tingsstaden och åter, hvarefter åkl anhallen om uppskof med målet för ytterligare vittnens inkallande äfvensom för att få tillfälle genom intyg från vederbörande läkare vid lasarettet i Strömstad styrka beskaffenheten af det hustrun Amalia Karlsdotter ågångna våldet; och afsäges i anledning häraf detta

Beslut

HRn aktar, jemlikt åkl anhållan, nödigt uppskjuta ransakningen; och utställes målet att åter förekomma Lördagen den 25 i denna månad kl 11 f.m., då, åkl närvaro, den tillt skall här ånyo inställas; och skall, den tillt i afbidan härpå, fortfarande förvaras å Kronohäktet i Uddevalla, dit han alltså varder återförpassad.

(Sessionen slutar kl 7 e.m.)

Litt A

Protokoll hållet vid polisförhör i Fjellbacka den 13 Juni 1891.

Sedan tidigare på dagen å Kronolänsmanskontoret bemäls, att arbetskarlen Carl Efraim Askman under Edsten under sistliden natt gjort mordförsök å sin hustru Amalia Carlsdotter samt med eggjern tilldelat henne flera hugg i hufvudet, så anställdes polisundersökning, dervid hördes:

1. ofvanförmälde Carl Efraim Askman, samt berättar, att, sedan han på qvällen hemkommit från arbetet hos P Wallgren på Edsten, hade träta uppstått emellan honom och hans hustru, hvarvid han tilldelat henne några slag i ansigtet med händerna samt derefter tagit en skomakarhammare och dermed slagit henne i hufvudet så att blod strömmade. Derpå hade han kastat hustrun i en träsoffa och skurit henne i hufvudet med en knif samt slagit öfver henne åtskillige ämbar vatten under förmålan att han skulle tvätta henne, hvarefter han fattat henne i hårflåtan och efter denna släpat henne till en bäck i närheten under yttrande, att om hon ej blefvo snäll skulle han dränka henne. Hustrun skulle då hafva fattat honom i skägget och gjort motstånd, hvarvid båda kommo i vattnet, hvilket steg dem till midjan. Härefter släpade han henne, allt jemt i hårflåtan, dervid han af misstag äfven kom att skära henne i hufvudet med knifven; jemväl bet han henne i ena kinden. Hustrun hade gjort försök att komma ut, men han hade då igenlåst dörren. Sedan hårflåtan afskurits hade han dock, alldenstund han då ej hade något att hålla henne qvar uti, kommit lös och sprungit bort till grannstugorna.

2. Christian Johansson Dorthé, som förtäljer: att han, som på morgonen fått kännedom om misshandeln, jemte slagaren Johan Andersson, Conrad Berggren, Oskar Berggren och Sven Edlund tagit Askman i dennes hem och fört honom ned till sitt hus i Fjellbacka.

Som dörrarna voro stängda hade Askman uppmanats att komma ut men svarade härpå endast med skällsord. Ytterdörren upbröts då, och sedan inre dörren till stugan aflyftats, inträdde han som de öfriga. Framför innerdörren, i stugan, stod en yxa huggen fast i golfvet med skaftet inåt. Golf och tak voro blodbestänkta och mycket blod fanns i en träsoffa. Askmans kläder voro våta och täcktes med mycket blod. Efter framkomsten till Fjellbacka hade Askman berättat, att sedan han på qvällen hemkommit från arbetet, hade ordvexling uppstått emellan honom och hustrun hvarvid han slagit henne några slag i ansigtet med händerna, sedan slagit henne i hufvudet med en hammare samt vridit hennes hår omkring handen och släpat henne till en bäck samt skuffat henne i vattnet och samtidigt afskurit håret och skurit henne i hufvudet. Derpå hade han släpat henne hem, kastat henne i en soffa och "knackat" henne i hufvudet med en knif samt gifvit henne ett "litet" hugg i hufvudet med en yxa. Härefter skulle hustrun lyckats komma lös och flytt ut. Askman medgifver härefter, att han jemväl skurit en sin stufvdotter med knif i hufvudet samt säger, att han våldfört sig på hustrun såsom han för Dorthé berättat och denne här återgifvit.

3. Hustrun Amalia Carlsdotter, som är sängliggande hos sin morbroder Sven Edlund, har 5 st skärsår och 1 krossår i hufvudet, ögonen nästan igensvullna, ansigtet svullet, med blåmärken och ett bitsår å ena kinden. Håret är afskuret. Hon säger att misshandeln utförs såsom Askman för Dorthé berättat med den skillnad, att hårflåtan afskurits sedan hon släpats hem från bäcken och att Askman, under det han hade henne i vattnet och han fått upp hufvudet öfver detsamma, med en sten slagit henne i hufvudet med yttrandet "kommer du nu igen ditt helfvete". Askman skulle under våldet äfven hafva bitit henne i ena axeln. Askman skulle vid hemkomsten på qvällen ej varit berusad, men fann hon hans beteende besynnerligt i det han, under förmålan att taga bort ilkarne på benen, krupit in i ugnen samt tillsagt henne att hon skulle gå ut och lägga pekfingerarna på en sten, så skulle hans ilkar försvinna.

Hustrun yrkar att Askman skall inmanas i häkte och ansvara för mot henne föröfvat mordförsök, ty om han icke nu blir tagen i förvar, så dödar han henne. Detta hade nu redan skett om hon ej kunnat undkomma till nästa grannstuga. Makarna Askman hafva 2ne barn, det yngsta sex veckor gammalt.

4. Oskar Berggren: som upplyser att Askman vid anhållandet yttrat, att "om de bara ville släppa honom nu, så skulle han snart komma härifrån" samt att Askman förut sagt att han skulle slå ihjel hustrun.

På grund af hvad sålunda vid förhöret framkommit och då tillkallad Provincialläkare fann det Amalia Carlsdotter öfvergångna våldet af sådan natur, att följderna deraf ej för närvarande kan bedömas samt Askman under förhöret genom ord och åthäfvor ville låta påskina att han ej vore vid sina sinnens fulla bruk, och då Askman måste anses som en för den allmänna säkerheten vådlig person, så häktades han och införpassades till Kronohäktet i Uddevalla i afbidan på ransakning inför Qville Häradsrätt.

Som ofvan

O Johansson
Kronolänsmän

v278271.b3580

Prestbetyg för häktade Carl Efraim Askman enligt Cirkulär af 10 April 1863

Födelseår, månad och dag samt ställe uppgifvet till by, socken, stad, härad och län:

1852 d 8 December i Askums socken af Bohuslän. Öfriga uppgifter kunna ej af past.embet. lemnas, när han ej är född inom pastoratet.

Föräldrarnas namn, stånd och villkor samt om de lefva och hvarest eller när och hvarest de aflidit:

Härom är intet af past. Embetet känt, när dessa uppgifter ej lemnats i utflytningsbevis.

Uppfostran, förra yrke eller näringsfång, samt tiden och stället för första och sista Nattvardsgången:

Om uppfostran kan intet yttras, när det är obekant, då mannen hitflyttat först på sednare åren. Har varit båtsman vid Kongl flottan. Första nattvardsgången okänd.

Ogift eller gift samt om hustru eller nära anförvanter lefva, uppgift å deras namn och födelseort:

Gift 1887 20/5 med Amalia Karlsdotter, med hvilken han har två barn, boende i Mörkt torpet under Edstens nedergård.

Den församling i hvars mantalslängd personen senast varit uppförd:

Qville församling.

Om, när och af hvad anledning tillföre häktad för brott tilltalad, frikänd, bestraffad eller benådad

Åtnjuter medborgerligt förtroende

Qville i past exped d 21 Juni 1891

C A Uddgren

p.l.

v278271.b3620

Den 25 Juli (1891)

(Sessionen börjar kl 11 f.m.)

No 58

I enlighet med HRns beslut under No 57 i domboken för detta ting företages förnyad ransakning med häktade arbetskarlen Karl Efraim Askman från torpet Tången under Flyg, tilltalad för mordförsök å sin hustru Amalia Karlsdotter; och inställeshärvid i åkl t f Kronolänsmannen Carl Rhodins närvaro den häktade under bevakning af fänggevaldigern P A Bergendahl, hvarjemte hustrun Amalia Karlsdotter anmäler sig tillstådes i målet, såsom målsegande.

Åklagaren ingifver dels ett så lydande prestbetyg:

"Till Qville etc Litt A1

dels detta bevis:

"Att f. båtsmannen etc Litt B

och dels ett utdrag ur kompanirullan för f.d. Båtsmannen Carl Efraim Samuelsson Askman vid Bohus 1a Rot Båtsman. kompani, hvaraf inhemtas att denne, som antogs till båtsman den 28 Juli 1877 och för oförbätterligt uppförande den 16 April 1879, under denna sin tjänstetid ådömts och undergått följande bestraffningar; 1877 den 1 december för vårdslöshet m.m. 10 dagars vaktarrest; 1878 den 24 Januari för vårdslöshet med kronopersedlar 4 dagars mörk arrest; 1878 den 7 Dec för förskingring af kronopersedlar 10 dagars vatten och bröd; 1879 den 14 febr för olydnad, absent från kasern, förskingring af kronopersedlar 6 månaders fängelse; förvandlat till 30 dagars mörk arrest; samt 1879 den 19 April för absentering från kasern 2 dagars arrest vid vatten och bröd.

På fråga om den tillt erkänner riktigheten af ingifna varningsbeviset och utdraget ur kompanirullan, yttrar han, att omnämnda varningen för oenigheten i äktenskapet och våldsamhet mot hustrun tilldelades honom i Mars 1889 kort före hans samma månad företagna sjöresa samt att han ej heller vill bestrida riktigheten af det angående honom utfärdade utdraget ur kompanirullan, ehuru han nu ej kan minnas, att han undergått de honom enligt utdraget den 1 dec 1877 och den 24 Januari 1878 ådömda bestraffningarna.

Till sin förut uppgifna berättelse angående sina lefnadsomständigheter tillägger d t på fråga, att han den dag, då han under omtalade resan mellan St Johns och Barbados fick sitt andra deliriumanfall kl 4 på morgonen, mottog vakten å fartyget, och att han som innan han ställde sig vid rodret, druckit kaffe jemte litet bränvin, efter aflösningen från vakten, under förmiddagens lopp tillsammans med skutans segelsömmare förtärde närmare 3 literflaskor bränvin. Häarf kände d t efter middagen sig sjuk

och fick nu deliriumanfallet, under hvilket han vildsint och oregerlig samt kastade sina kläder öfver bord. Under den derpå följande natten kunde han ej bestrida sin vakttjenstgöring men redan nästa dag befann han sig bättre och fullgjorde, ehuru ej fulltfrisk, sina sysslor.

Vid ankomsten till Barbados kände den tillt sig fullkomligt återställd, men blef der, på grund af olydnad mot kaptenen, afmönstrad. Efter sin återkomst till hemorten från sagda sjöresa har den tillt "ej supit mycket". Visserligen har han varit full ett par gånger men anser sig "på det hela taget varit måttlig". D t påstår, att han vid påkommen yrsel ej vet, hvad han gör, men att han några dagar efteråt kan minnas det dock såsom en en dröm.

Angående åtalade brottet, säger d t under gråt, att han vid dess begående ej var vid fullt förnuft. Han visste ej, hvad han gjorde eller hvar han var. Redan på eftermiddagen samma dag brottet begicks - dagen var mycket varm - kände han sig "besynnerlig i hufvudet". De tre sista nätterna före brottets begående, säger d t sig ha varit utan sömn, smat legat och grubblat, men kan ej nu erinra sig hvarå. D t erinrar sig nu och berättar, att han före misshandeln och strax innan han tillsade sin hustru att bädda "krupit in i ugnen", som hustrun använde för bakningen, och hvilken alltså vid tillfället var varm. I ugnen stannade han en liten stund, drog af sig strumporna och "tyckte att det värkte i benen". På fråga tillkännagifver d t, att han har ondt af frostknölar. D t förnekar på det bestämdaste att hafva sårat sin styfdotter med knif eller att med något tillhygge hafva misshandlat sin hustru hvarjemte han nu ne förnekar, att hafva af våda, vid afskärandet af håret å hustrun tillfogat henne sår i hufvudet. Funnos sådana efter misshandeln, hafva dessa tillfogats hustrun genom att vid hårdragningen de hårnålar som hon hade insatta i håret krökts och rsipat huden. D t kan ej minnas om han släpade hustrun från förut omtalade diket tillbaka till stugan, ty han var, säger han, vid tillfället "förvildad".

Åklagaren ingifver nu dels detta läkareintyg:

"Hustrun Amalia Carlsdotter etc Litt C

dels och ett besigningsprotokoll af följande lydelse:

"År 1891 den etc Litt D

Efter uppläsandet häraf yttrar d t, att han icke kan erinra sig, att han misshandlade hustrun med de i protokollet omnämnda bleckkärlen; såvidt han minnses, slog han henne endast med flata händerna på bakre axeln af hufvudet och kinderna, dock icke för örat, och märkte den tilltalade att hustrun efter den henne så öfvergångna misshandeln blödde ur munnen men icke, såvidt han kunde se, ur näsan. D t anser, att en person icke kan dränkas i omtalade diket, åtminstone skulle det icke kunna hafva skett vid ifrågavarande tillfälle, ty då var det ej nog högt vatten.

Härefter uppläses Häradsrättens protokoll vid sista ransakningen i målet och lemnas utan anmärkning.

Med anledning af framställda frågor yttrar d t, att han icke hvarken till namn eller hemvist känner den stenhuggare, som enligt hans uppgift på aftonen kort före brottets begående bjudit honom på förtäring; att den t icke låtsades sofva utan verkligen sof, då de i polisförhørsprotokollet nämnde personern grepo honom; att han icke vet, huruvida rummet efter misshandeln var bestänkt med blod samt i sammanhang härmed, att han icke minnes, att vt Dorhé, såsom denne i sin vtsberättelse uppgifvit, frågat honom, om han slagade. D t hade endast yttrat till Dorhé: "vi ha slagits, min hustru och jag, och det kan du tala om för länsman, så slipper jag", men angående sättet för misshandeln hade han icke sagt något. För öfrigt, säger d t, var han dagen efter brottet "icke fullt riktig", hvilket abnorma tillstånd äfven fortfor, under det han forslades till Uddevalla fängelse samt under första vistelsen derstädes.

Sedan d t påstår sig icke hafva något vidare att erkänna samt ånyo förnekar allt hvad som, enligt protokollet vid polisförhöret, blifvit af honom erkänt, såvidt det icke öfverensstämmer med hans under ransakningen inför HRn uppgifna erkännande, tillstår han dock slutligen, efter Ordförandens allvarliga föreställningar, att han från oftanämnda diket vid kläderna släpade sin hustru in i stugan men att han ej kan säkert erinra sig i hårflätan; att han, sedan de inkommit i stugan, skuffade till hustrun, som han såg vara blodig, så att hon blef sittande i soffan samt derpå slog öfver henne en bleckspann vatten. Tillfrågad om orsaken till sistnämnda beteende säger d t, att han ej vet, hvarför han så gjorde, ty han var vid tillfället "så yr i hufvudet". D t förnekar envist, att hafva låst igen dörren för att hindra hustrun att komma ut, att hafva misshandlat henne med skomakarhammaren samt att hafva skurit henne med knif, hvarvid han dock medgifver möjligheten att vid hårflätans afskärande knifven sluntit, och att han på så sätt tillfogat henne sår i hufvudet. Likaledes förnekar den t, att han tänkte dränka hustrun. Detta, säger han, hade för öfrigt knappast varit möjligt, då vattnet i diket var så lågt, att det endast räckte något öfver knäna. D T påstår, att han endast velat tukta sin hustru, för att hon sedermera skulle vara "snäll och ordentlig, och de för framtiden kunna lefva i lugn tillsammans". På de möjliga förldrerna af sitt handlingssätt hade han aldrig tänkt.

Hustrun Amalia Carlsdotter, föreallas nu och berättar: att under år 1884, då hon innehade tjänst hos en Torpare under Wrem, hade den t tillfälligt arbete på Wrems egendom omkring 3 månader, och blef hon under denna tid bekant med honom. D t gjorde henne här giftermålsanbud med på förhand varnad af rykte, som utpekade honom såsom en "svår person", gaf hon ett nekande svar. Icke desto mindre visade d t sig efterhängsen och lyckades slutligen vinna hennes samtycke till sitt giftermålsförslag. Härefter begaf sig d t åter till Askum samt derifrån, efter hvad han sagt henne, på sjöresor och kom först efter 2 1/2 års

bortovaro tillbaka i fullständigt utblottat tillstånd. Under tiden hade Carlsdotter, som flyttat till sin moder framfödt sitt andra oäkta barn, hvarom hon också i bref adresserat till New Foundland underrättat d t. Något bref under adress Lysekil hade hon aldrig afsändt till honom. D t önskade nu att äktenskapet skulle ingås, men såväl Carlsdotter sjelf som hennes moder satte dig deremot. Envis och efterhängsen kom han dock om en 14 dagar tillbaka och lyckades öfvertala henne att samtycka till giftermålets ingående. Vigseln försiggick derefter en 20 Maj 1887. Äktenskapet har varit allt utom lyckligt. D t, som varit så ytterligt svartsjuk emot hustrun att han icke tillåtit henne att taga arbete utom hemmet, har sjelf i allmänhet gått sysslolös och med undantag för sistlidne vinter, försummat draga försorg om familjens underhåll. Från sina sjöresor har han aldrig skickat hem några pengar. Visserligen har han då och då varit borta några dagar på arbete men så fort han mottagit sin aflöning har han genast supit upp den. Under sista året har han dock icke förtärt så mycket spirituosa som förut utan visat sig "någorlunda hygglig". D t har förebrådt henne hennes föregående lif, kallat henne kona m. m. sådant samt hotat att sjelf eller genom någon annan döda henne. Tillfrågad om hon känner angående den t:s påstådda sjuklighet, yttrar Carlsdotter, att hon före äktenskapet hört, att han varit elak och "svår" men aldrig "besynnerlig". D t har märken efter flera knifhugg i hufvudet, men hon sätter ingen tilltro till hans uppgift om, att han under varm väderlek lider af yrselanfall. "Han har" säger hon "inga andra anfall än att han när det blir varmt är för lat att arbeta och vill då gå och lägga sig att sova". D t har berättat för henne att han under sina sjöresor haft deliriumanfall men något vidare derom vet hon ej. Under de sista resorna har de t visat sig litet besynnerligt och natten före brottets begående sof han ej utan gick upp och ner i stugan, men hustrun tror att detta hade sin grund endast i "ondska och elakhet".

Angående den henne öfvergångna misshandeln och de närmare omständigheterna dervid berättar hustru Carlsdotter, att d t då han, ifrågavarande afton den 12 sistlidne Juni, hemkom från sitt arbete på Edsten, icke var, enligt hvad hon kunde finna, det minsta "drucken". Carlsdotter, som vid tillfället var sysselsatt med bakning, hade på hans fråga, hurudant mjölet var yttrat att det icke var "så bra". D t tillsade henne då att räkna brödkakorna hvartill hon svarade "du kan ju räkna sjelf, du som brukar räkna kakorna". Härpå tog den t en brödkaka, vred sönder och rullade ihop den till en bulle och då hon härför förebrådde honom, räckte han henne det hoprullade brödstycket under önskan att hon skulle äta deraf samt yttrade, vid hennes vägran att taga emot det: "det är ej att förakta, det är Guds gåfvor, socker och bröd". Carlsdotter bad honom nu gå in i kammaren och äta qvällsvard, hvilket han också gjorde. Återkommen till köket tog den t en bröststump, och kastade in i ugnen och, då han härvid yttrade, att den bättre kunde användas att koka kaffe vid, gaf han henne med brädan ett slag öfver munnen, så att blod sprang fram. På hennes under gråt framställda fråga, hvarför han så gjorde, erhöll hon icke något svar. Sedan d t tillsagt henne att bädda sängen hvilken tillsägelse hon efterkom, kröp han upp i spisen och stack in fötterna i ugnen under yttrande, att han skulle bränna liktornarna af benen. Samtidigt härmed bad han Carlsdotter doppa två fingrar i vatten samt derpå gå ut och lägga dem på en sten, ty derigenom skulle hans liktornar fördrifvas. Hon gjorde som han önskade sant gaf honom också på begäran en spann vatten, hvilket han kastade in i ugnen. Då han önskade mera vatten gaf han honom sådant i ett stenfat, hvars innehåll han dock genast hällde ut i spisen. Sedan han suttit med fötterna i ugnen ungefär 1/4 timma, begaf han sig in i kammaren, aftog sina byxor och sin tröja, och slog henne derpå med dessa plagg i ansigtet, under det han spottade på henne och kallade henne trollkona och befallde han henne att än en gång gå ut och lägga två fingrar på en af stugans trappstenar, hvilket hon sade sig gerna vilja göra, blott han ej gjorde henne något illa, men då hon, kom ut på trappan sparkade d t, söm följt efter, henne ned på gården. Sedan hon tvenne gånger under samma förevändning blifvit narrad upp på trappan och af den t nedsparkad, sprang hon bort ett stycke från stugan, men d t ropade då, att hon skulle komma tillbaka, ty det minsta barnet vore oroligt. Till en början vågade hon icke efterkomma dessa kallelser men sedan d t lofvat att han skulle vara "snäll" och ej göra henne något vidare ondt, gick hon åter in i stugan, der d t emellertid fäktade henne om hufvudet under yttrande, att nu skulle han taga bort hennes hårnålar, och rullade, då hon dertill endast svarade "det får du gerna", hårflätan om händerna och drog henne vid flätan ned till omnämnda diket, hvarunder hon upprepade gånger bad honom släppa henne lös. Sedan d t fått ned henne i diket släppte han sitt tag i flätan och blef sjelf stående på dikeskanten, men hustrun vadade ett stycke i vattnet till dess hon kom fram till ett tvärdike med med mycket lågt vattenstånd. Då d t såg henne komma upp i detta, kastade han emot henne under yttrande "kommer du tillbaka dit helvete" en sten som träffade henne på axeln, samt rusade fram till henne det hon stod i tvärdiket, grep henne och försökte ehuru förgäfvos att trycka ned henne i vattnet samt bet henne under brottningen i axeln. Härpå släpade han henne vid håret tillbaka till stugan under hotelser att slå ihjel henne, något hvarpå han sade sig länge hafva tänkt. Inkoma i kammaren befallde han dottern Anna att gå efter skomakarlådan och tog derur en knif, hvarmed han hotade afskära håret å hustrun, hvartill hon, som hade sitt hår i endast en fläta gaf sitt samtycke med orden: "gör det om jag blott sedan slipper". D t skar då af henne hårflätan, slog henne med densamma i ansigtet och tog derpå ur skomakarlådan en hammare och började svängande hammaren i handen att sjunga och hojta, till dess han slutligen slog henne i hufvudet med hammaren, Vid första slaget, som råkade i pannan såg hon huru blod från såret stänkte honom i ögonen men efter ett andra slag förlorade hon nära nog medvetandet men hade dock derförut tillräcklig styrka för att kunna frångå honom hammaren. Vid afskärandet af flätan hade d t sargat henne i hufvudet och äfven sårat henne der på flera ställen, sedan han lyckats få af håret. Då hustrun som under misshandeln med hammaren setat på kanten af soffan efter andra slaget utmattat af blodförlust och i det närmaste medvetslös, föll ned på soffan befallde den tilltalade flickan Anna att hemta vatten, och göt, sedan Anna burit in 4 bleckspänner med vatten, deras innehåll öfver hustrun. Genom vattenöfvergjutningen återfick hon sin fulla sans så att det lyckades henne att komma ut ur stugan från hvilken hon springande begaf sig i väg men blef af d t upphunnen omkring 100 alnar från stugan. D t som nu hade ett bleckstop i handen, slog henne med detta i ansigtet och befallde henne att återvända hem, hvilket hon och godvilligt gjorde i förhoppning att misshandeln "någon gång skulle ta slut". Inkomna i stugan sade d t "skynda dig nu att läsa" och sprang efte en yxa. Han måttade ett hugg mot hennes hufvud hvilket dock endast lindrigt träffades enär hon lyckades med handen delvis afvärja hugget, hvarefter hon bemäktigade sig det farliga tillhygget. D t begärde ytterligare vatten och då flickan Anna enligt hans tycke ej fort nog fullgjorde hans befallningar härom, tillfogade han äfven henne att par sår i hufvudet med knifven. Vattnet hällde

han öfver Carlsdotter, som då stod på golfvet. D t ville härefter tvinga henne att äta och kom derföre fram till henne med en brödbit och en knif, med hvilken han, oaktadt hon gjorde honom till viljes och åt af brödet, skar han henne öfver munnen samt då hon försökte frantaga honom knifven, äfven i handen. Hon sprang nu ut ur stugan och begaf hon sig så skyndsamt hennes krafter medgåfvo till Anders Eld i Fjellbacka, dit hon ankom omkring kl 1 på natten. Under vägen dit föll hon af utmattning flera gånger omkull, men hon vet ej, om d t, som då stod på stugutrappan, märkte detta.

Den t, som vitsordar uppgiften att han vid hustrun bortspringande stod på trappan, påstår, att han icke såg henne falla omkull en enda gång, men medgifver att man från trappan kan se ganska långt ned mot Fjellbackavägen och upplysa Åkl och hustru Carlsdotter att man från trappan ser ungefär 1/3 del af vägen till Fjellbacka.

Hustrun Carlsdotter yttrar vidare, att d t ofta förut misshandlat henne, samt till ocj med en natt med dragen knif stått öfver henne och hotat taga lifvet af henne, Vid detta tillfälle hade han dock varit något "full".

Tillfrågad om han har något att anmärka mot sin hustrus berättelse, yttrar d t gråtande, att hustrun ljuger på honom och att detta sker med vett och vilja, men säger sedan att "falska människor inbillat henne hvad hon sagt för att göra hård och stridig mot honom"; och förnekar han uttryckligen hvad hustrun påstått derom, att han en natt för längre tid tillbaka skulle hafva hotat henne med dragen knif. D t medgifver, att han varit "hård och stridig" mot sin hustru, men sådan har han varit endast för att få henne "mild och ordentlig" och har han i sådant syfte utöfvat jemväl nu ifrågavarande misshandel. Han har sörjt mycket öfver, att hustrun icke velat hålla sig till den hon är fäst och vigd vid utan till andra "hvilket han tror att hon gjort enär det händt, att karls personer om nätterna "bankat på" och frågat efter henne.

Åklagaren begär vittnesförhör med instämda fjärdingsmannen Christen Andreasson i Qville och Kopparslagaren Alfred Unger i Fjellbacka, hvilka ojäfvige befunne, fått aflägga vittnesed, varnats för dess missbruk, höras och berätta vis aarskilda förhör:

1. Christen Andreasson: att under polisförhöret i Fjellbacka, hvarvid vt varit närvarande, hade förut i målet afhörda vt Dorthé för Kronolmn O Johansson berättat, huru misshandeln tillgått hvarefter Johansson med anledning deraf, ställde frågor till d t, hvilken denne, visserligen i början motvilligt, berättelserna besvarat. Vt minnes, att d t vid tillfället sade, att han afskurit hustruns hårfläta med en smörknif samt äfvenledes med samma knif tillfogat henne sår i hufvudet. Det vid polisförhöret förda protokollet upplästes och blef af d t godkändt.

Vt anser, att d t vid polisförhöret väl visste, hvad han sade och gjorde, ehuru stundtals den dag förhöret hölls i tal och uppförande visade sig "litet besynnerligt". Äfven dagen derpå under transporten till Uddevalla fängelse, då vt forslade den t, fällde denna yttranden utvisande en mindre redig sinnesförfattning, såsom t ex "jag är kung och ingen skall lyda annan vilja än min, dessa berg skola sjunka och bli trädgårdar" och dyl, samt visade sig jemväl, i sitt beteende för öfrigt under början af färden "besynnerlig", men insomnade sedan man åkt ett par mil. På fråga svarade vt, att vt anser att d t:s omvittnade uppförande varit endast förställning. Om makarnes samlefnaad känner vt icke mera än att denna, enligt ryktet, varit olyckligt.

2. Unger: att vt var närvarande i Dortés bostad, då d t för Dorthé berättade om brottets förlopp, men att vt nu icke säkert kan minnas, huru d t berättade att misshandeln tillgick, endast det erinrar vt sig med säkerhet, att den t för Dorthé vidgick, att han slagit sin hustru med en hammare. Vt var tillstädes vid polisförhöret, då protokollet upplästes, och erkände då d t dess riktighet. Vt yttrar, på frågor, att han hört ryktesvis, att d t skall vara mycket vildsint.

Vt Christen Andreasson tillägger nu till sin berättelse, att på aftonen dagen före affärden till Uddevalla hade d t i vt:s hem yttrat: "hon har fått för litet den stygga horan; hon skulle haft mer"; och säger härvid vt Unger, att d t fällt liknande yttrande, då han förvarades hos vt Dorthé i Fjellbacka.

Tillfrågad om han har något att anmärka mot vittnesberättelserna, förnekar d t att någonsin hafva fällt dessa yttranden vittnena anført.

Berättelserna, ur protokollet upprepade vidkännas af vittnena, hvilka på begäran tillerkännes, att förskottsvis gäldas af allmänna medel, godtgörelse för inställelsen med 1 kr 50 öre hvar i traktamente för en vts ärendet tillsatt dag samt reseersättning enligt lagen den 4 Juni 1886 om ersättning till vittnen i brottmål.

Sedan ordföranden allvarligen uppmanat d t att med en sannfärdig berättelse om tillvägagåendet vid åtalade brottet lätta sitt samvete, men d t det oaktadt fortfarande envist förnekat, att han på annat sätt, än han under ransakningen vid Rätten erkänt, misshandlat sin hustru, yttrar åklagaren, att provincialläkaren Belfrage samma dag polisförhöret egde rum, i anledning af misshandeln besigtigade hustrun, och anhåller åkl, för närmare utredning angående de hustrun tillfogade skador än som innehållas i det i dagingifna läkarebeviset, om uppskof med ransakningen. Åkl vidhåller emellertid sitt förut emot den tillt i målet framställda ansvarsyrkande, hvilket hustrun Carlsdotter jemväl biträder.

Efter enskild öfverläggning meddelar Rätten offentligen afsagda

Beslut

Med anledning af hvad under ransakningen förekommit angående d ts sinnesbeskaffenhet, då åtalade brottet föröfvades, finner HRn nödigt erhålla utlåtande från Kongl Medicinalstyrelsen, huruvida den t vid ifrågavarande tillfälle kan anses hafva helt och hållet eller till nåpgon del saknat förståndets bruk, i följd hvaraf yttrande härom först skall från läkaren vid kronohäktet i Uddevalla infordras för att åtfölja ransakningshandlingarna till Medicinalstyrelsen; och varde med anledning häraf ransakningen utställd att åter förekomma å dag, som efter det Medicinalstyrelsens utlåtande till Domhufvanden ankommit, framdeles varder bestämd, och hvarom målseganden genom åkl försorg skall erhålla underrättelse; skolande den tilltalade i afbidan härpå till kronohäktet i Uddevalla åter införpassas.

v278271.b3650

Litt A

Till

Qville härads Kronolänsmanskontor

Med anledning af Eder skrifvelse af den 11 dennes underrättas härmed, att f.d. båtsmannen Carl Efraim Askman, som afflyttade härifrån till Qville den 11 Februari, är född den 8 December 1857 (femtiosju) af föräldrarne fiskaren Samuel August Andersson och hans hustru Lovisa Kristiansdotter på Malmön i nedanskrifna församling.

Om hans förhållande torde upplysningar hemtas från Karlskrona, der han tjenstgjorde.

Askum af Bohus län i Pastorsexpeditionen den 16 Juli 1891

A Lundin

v.p.l.

v278271.b3660

Litt B

Att f. båtsmannen Carl Efraim Askman af undertecknad blifvit varnad för oenighet i äktenskapet och våldsamt uppförande mot sin hustru Amalia Carlsdotter, intygar

Qville pastorsexpedition d 12 Juni 1891

C A Uddgren

p.l.

v278271.b3670

Litt C

Hustru Amalia Carlsdotter från Fjällbacka inskrefs på länslasarettet i Strömstad den 16 sistlidne Juni och vårdades der t.o.m. den 12 innevarande månad för flera stycken sår i hufvudet samt inflammation i högra mellanörat med perforation af trumhinnan.

Vid utskrifningen voro såren i hufvudet fullständigt läkta och inflammationen i örat så förbättrad, att endast ytterst obetydlig flytning ur örat förefanns. Hörseln å högra örat var dock betydligt nedsatt.

Att hörseln å högra örat sannolikt kommer att för framtiden blifva mer eller mindre nedsatt, men att deremot såren å hufvudet icke komma att förorsaka Amalia Carlsdotter framtida men, får jag härmed på heder och samvete intyga.

Strömstad den 22 Juli 1891.

O Andersson

Lasarettsläkare

v278271.b3680

Litt D

År 1891 den 13 Juli anställde undertecknad t.f. Kronolänsman, åtföljd af fjerdingsmannen Christen Andreasson och från sjukhuset i Strömstad återkomna hustrun Amalia Carlsdotter, besigtnings å det af bemälda Carlsdotter och hennes man Carl Efraim Askman bebodda huset under Edsten, dervid befanns att byggnaden, som ligger ensligt i en liten dalsluttning, en fortsättning af en från hafvet inskjutande vik, är indelad till stuga, 7 alnar bred 5 alnar lång, och kök jemte vedbod med vind ofvanpå, hvartill man kommer genom köket.

I stugan, hvars golf och tak bära tydliga fläckar af numera torkadt blod, finnes en säng, en träsoffa, en vagga, ett mindre slag-bord samt en trästol.

Träsoffan, som till hälften är fylld med sängkläder, är inuti mycket blodbesudlad.

Å bordet voro jemväl stora intorkade blodfläckar.

Hustrun Amalia Carlsdotter förevisade ett täcke och ett lakan, hvilka voro mycket nedfläckade af blod och ihopkrympta.

Omvittnade skomakarlådan stod nu i köket med en del skräp uti, hvilket äfven bar blodfläckar. Likaså var 2ne små brödkakor bestänkta med blod.

Hustrun Carlsdotter förevisade äfven en bleckflaska och ett bleckstop, som vid Askmans hemkomst på qvällen varit nya och hela men som, sedan de af honom användts såsom tillhyggen mot hustrun, sönderslagits och hopknycklats.

På 75 stegs afstånd från huset ligger det genom dalsluttningen till hafsviken gående diket, hvaruti Askman neddoppat hustrun. Diket förefaller just icke synnerligen djupt, men som botten är gytig och utgöres af s.k. hängdy, så kan man ej veta huru djupt en person deri kan sjunka. Utan nämvärd påtryckning sjönk en bräda till 6 quarters djup. Diket är bevext med vass, och säkert är att en person der mycket lätt kan dränkas.

Som ofvan

Carl Rhodin

v278271.b5810

Dombok hållen vid urtima ting med Qville härad å tingsstället i Rabbalshede den 24 och 25 September 1891

Närvarande: undertecknad, e o Hofrättsnotarie och t f Domare i orten samt

nämndemännen: Häradshövdingen L Sörqvist i Dromålseröd

Otto Karlsson i Kalsäng

Johan Nestor Kristensson i i Branneby

Ossian Andersson i Skogby

Hans Jakobsson i Skärkild

Johan Olsson i Boråseröd samt

Karl Karlsson i Norra Ödsmål

Den 24 September

Häradsrätten sammanträdde kl 1/2 11 f m, hvarvid urtima tinget utlyses och rättegångsfrid påbjudes

No 1

Sedan, med anledning af denna HRns beslut den 25 sistl Juli, Domhufvanden till Kongl Medicinalstyrelsen öfversänt HRns protokoll i målet angående häktade och för mordförsök å sin hustru tilltalade arbetskarlen Karl Efraim Askman från torpet Tången under Flyg, tillika med fängelseläkaren Med Doktor O E Åhlströms den 24 nästlidne Augusti jemväl i enlighet med ofvan nämnda meddelade intyg, under anhållan, att Kongl Medicinalstyrelsen ville afgifva utlåtande, huruvida den tde vid åtalade gerningens begående kunde anses hafva helt och hållet eller till någon del saknat förståndets bruk, så har Kongl Medicinalstyrelsen den 16 i denna månad, med återställande af handlingarne, till Domhufvande inkommit med utlåtande af berördt innehåll, hvarefter Domhufv utsatt ransakningsmålet att åter förekomma denna dag; derom vederbörande underrättats; och då målet nu företages inställer sig såsom åklagare Kronolänsmannen i häradet O Johansson samt såsom målsegande den tillts hustru Amalia Karlsdotter, hvarefter den tde införes i tingssalen under fängbevakning.

Sedan protokollet vid sista ransakningen blifvit uppläst och lemnat utan anmärkning, föredrages de från Åhlström och Kongl Medicinalstyrelsen inkomna handlingar, så lydande:

"Till Qville etc Af Häradsrätten etc Litt A

"Till Domhufvanden etc Enligt etc Litt B

Den tde uppgifver härefter på fråga, att han den 12 sistl Juni, sedan han omkring klockan åtta på aftonen slutat sitt arbete på Edsten, hemkommit vid niotiden samt vidhåller, att han vid gåendet hem sammanträffat med en stenhuggare och med honom förtärt kognac. Den tde hade under ungefär en halftimme samtalat med stenhuggaren, som var för honom alldeles okänd, men kan icke nu erinra sig hvarom uppgifna samtalet handlat mera än, att stenhuggaren beklagat sig öfver den rådande varma väderleken samt frågat efter vägen till Qville.

I Nämnden upplyses, att någon stenhuggare icke finnes bosatt i Fjellbacka eller dess omnejd, samt att det icke finnes något stenhuggeri närmare Fjellbacka än det vid Heestrand, dit det är öfver en mil, hvarefter den tds hustru påstår, att den tde vid hemkomsten ofvan sagde dag icke var det minsta berusad, äfven som att han icke ens, så vidt hon kunde förmärka, förut under aftonen förtärt spirituosa. Hade den tde förut bekommit bränvin, hade han nog vid hemkomsten omtalat detta.

Ehuru hustru Carlsdotter fann den tde vid hemkomsten på mera än ett sätt besynnerlig i sitt uppträdande, frågade hon honom likväl icke, om han under aftonen förtärt några spritdrycker.

Åkl säger sig anse, att den tde, om han, såsom han uppgifver, blifvit ifrågavarande afton bjuden på kognac, af denna dryck, enär den antagligen varit af synnerligen dålig beskaffenhet, vida mera berusats än om han förtärt en lika qvantitet bränvin, och yttrar åkl, att den tde vid sitt häktande syntes befinna sig i ett bakrus, hvarefter åkl ingifver detta intyg:

"Vid mitt besök etc Litt C

Den tde medgifver nu, på frågor, att han kort efter sin hemkomst, sedan häftig ordvexling uppkommit emellan makarna, slog hustrun med en brädstump för munnen, så att denna sprang i blod, men säger sig icke kunna minnas, om han, såsom hustrun uppgifvit, slagit henne i ansigtet med sina kläder. Häremot erkänner den tde, att han tvenne gånger "puttade" hustrun utför husets trappa, så att hon föll omkull på marken men förnekar, att hustruns nedstötande från trappan skedde genom sparkning; och säger den tde sig äfven vilja nu vidgå att han, på sätt hustrun berättat, upprepade gånger slagit henne i hufvudet och ansigtet med ett bleckstop. Den tde vidhåller hvad han förut erkänt derom, att han vid håret och kläderna släpat hustrun till och från diket men uppgifver nu, att hustrun, då hon första gången under aftonen sprang ut, utan tvång återvände in i huset, hvilken förhållande den tdes hustru medgifver. Den tde förnekar, att han bitit hustrun i axeln men yttrar nu, angående bettet i kinden, att han tillfogat hustrun detta vid det tillfälle, då hon stod i begrepp att begifva sig af ned till Fjellbacka, hvarifrån den tde, enligt hvad han nu uppgifver, ville hindra henne. Härför grep han henne om armarna samt bet henne, då hon sökte slita sig lös, i kinden.

Hustru Carlsdotter bestrider den tds nu lemnade uppgifter och påstår, att den tde tilldelade henne bettet såväl i axeln som venstra kinden ute vid diket, under makarnas brottning der, samt att den tde väl, vid ett tillfälle innan han huggit henne i hufvudet med yxan, sökte hindra hennes utgående från huset men, att han deremot icke gjorde dylikt försök, då hon sista gången sprang ifrån honom.

På fråga förklarar hustru Carlsdotter, att hon, först sedan hon blifvit förd till lasarettet i Strömstad, förmärkte att hennes högra öra tagit skada till följd af misshandeln, samt att detta förhållande föranledt, att uppgift om nämnda skada icke förefinnes i doktor Belfrages intyg. Före misshandeln har hon alltid haft lika god hörsel förmåga på båda öronen, men numera hör hon högst obetydligt genom det högra örat, ur hvilket ymnig flytning afsöndras.

Den tde förnekar envist att hafva misshandlat hustrun genom slag för högra örat och påstår dervid, att han ofta hört hustrun beklaga sig öfver öronsprång samt sett, "att öronvax ofta runnit från hennes högra öra", men hustru Carlsdotter bestrider på det bestämdaste, att hon, såsom den tde antyder, före misshandeln lidit af någon öronsjukdom.

Hustru Carlsdotter uppgifver på fråga, att det var omkring klockan 11 ifrågavarande afton, som den tde vid håret utsläpade henne till omnämnda diket, samt att han derpå nära nog oafbrutet under två timmat fortsatte att, på sätt hon förut berättat, misshandlade henne, utan att denna misshandel hade sin grund i någon hos den tde genom ordvexling emellan makarna uppkommen förbittring, hvaremot den tde påstår, att träta hela natten pågått emellan makarna, samt att den tde genom hustruns elaka svar blifvit retad till att gång efter annan misshandla henne.

Åkl anhåller härefter om vittnesförhör med inkallade Anders Eld i Fjellbacka men, sedan den tde i jäfshänseende emot Eld anført, att denne är gift med en syster till hans hustrus fader, samt hustru Carlsdotter och Anders Eld vitsordat detta förhållande, finne Hrn Anders Eld vara jäfvig att i målet vittna men förklarar, med stöd af 17 Kap 8§ rättegångsbalken, att Anders Eld må utan ed höras, hvarefter Eld företräder och vid förhör anför:

att den tdes hustru omkring kl 1 ifrågavarande natt uppsökte Eld och hans hustru genom rop utanför fönstret till Elds bostad: "han har slagit ihjäl mig, huggit mig med knif och slagit mig med yxa." Eld utgick och fann hustru Carlsdotter då ligga afsvimmad utanför huset, blödande från flere sår i hufvudet äfvensom från ett sår på högra skulderblader, och lät Eld föra hustru Carlsdotter till en hennes morbroder, vid namn Edlund, att där vårdas. Vidare upplysning har Eld icke att meddela.

I fordrad ersättning för inställelsen tillerkännes Eld 1 kr 50 öre i traktamente jemte äfvensom skjutspenningar för en häst ifrån Fjellbacka till tingsstället och åter att af allmänna medel förskjutas.

Den tde göres härefter uppmärksam på beviskraften i de emot honom i målet förekomna omständigheter men förnekar fortfarande envist, oaktadt allvarlig uppmaning till bekännande, att hafva emot hustrun använt hammaren, knifven och yxan. Den tde bestrider jemväl, att han haft för afsigt att i diket söka dränka hustrun, eller att han under misshandeln emot henne uttalat hot att döda henne. Någon sten har den tde icke kastat emot hustrun. Till förklaring af det i rummet äfven som å förenämnda verktyg förefunna blodet säger nu den tde, att blodet flutit från de sår, den tde genom slag med bleckstopet och under hårdragningen, genom de i hustruns hår fastsittande nålarna, tillfogat henne, hvarjemte den tde, som icke tror, att hustrun efter bortgående på natten blifvit af någon misshandlad, uppgifver, att han, då han, efter hustruns aflägsnande, skulle hugga ved, hemtade yxan, som då var blodig, från dess vanliga plats under soffan i kammaren, hvarvid hustru Carlsdotter yttrar, att yxan alltid brukat förvaras i köket.

Sedan den tde uttalat ånger öfver sin emot hustrun föröfvade misshandel, öfverlemnas målet till Rättens afgörande, dervid åkl och målsegande yrka, att den tde måtte, på grund af hvad i målet emot honom förekommit, ådömes ansvar enligt 14 Kap 2§ strafflagen.

Det nu förda protokollet uppläses och lemnas utan anmärkning, hvarefter åkl och målseganden tillsäges taga afträda, och den tde utföres ur tingssalen, medan HRn beslutar följande i parterna närvaro afsgda

Utslag

Den tde har under ransakningen uppgifvit och erkänt, att han, sedan han den 12 sistl Juni vid gåendet hem från å Edtsen för rättadt arbete, träffat en för honom okänd person och tillsammans med denne förtärt en större mängd konjak, vid hemkomsten, omkring kl 9 på aftonen, börjat ordvexla med sin hustru, samt att han under ordvexlingen, sedan den förtärda konjaken begynt verka berusande på honom, slagit hustrun med en bräda för munnen, så att denna sprungit i blod äfvensom derpå med flata händerna på kinderna och bakre delen af hufvudet; att han, sedan han två gånger nedsläpat hustrun från husets trappa, och hustrun i anledning deraf sprungit bort, skyndat efter henne och förmått henne återvända; hvarpå han, då makarna inkommit i huset, der, efter ånyo uppkommen träta, genom hårdragning och slag med händerna misshandlat hustrun; att han slutligen "i afsigt att skrämma hustrun och göra henne snäll" vid håret släpat henne ut till ett på omkring 75 stegs afstånd från huset befintligt dike, i hvilket så väl han sjelf som hustrun, under en af den tdes försök att tvinga hustrun ned i diket framkallad brottnings, nedkommit; att han, som icke hade för afsigt att söka dränka hustrun i diket, en stund qvarhållit henne i vattnet, men derpå vid kläderna och håret släpat henne tillbaka in i huset, samt att han, sedan ordvexling ånyo börjat emellan makarne, med en bordsknif afskurit hustruns hårfläta, hvartill hon dock lemnat sitt samtycke, och har den tde icke velat bestrida, att han, vid flätans afskärande, af våda sårat hustrun i hufvudet; att han, sedan hustrun ännu en gång springande aflägsnat sig från makarnes bostad, skyndat efter henne och slagit henne upprepade gånger i ansigtet och hufvudet med ett bleckstop; samt att han till sist inne i huset öfvergjutit hustrun, som då var blodig, med vatten ur en bleckspann, hvarefter hustrun, oaktadt han sökt qvarhålla henne och under härför utöfvat våld bitit henne i kinden, frampå natten begifvit sig från makarnes bostad ned på vägen till Fjellbacka; hvaremot den tde inför Rätten enständigt förnekat hvad hustrun vidare om misshandeln uppgifvit eller, att den tde, utom det att han genom sparkningar, stenkastning och bitande misshandlat henne, med en hammare tilldelat henne två slag i pannan, hvaraf blodvite uppkommit; att den tde såväl vid som efter hårflätans afskärande, med en knif sårat henne på flere ställen i hufvudet samt att den tde med en yxa tillfogat henne ett hugg i hufvudet och med en knif skurit henne vid munnen och i ena handen;

likväl och som i målet afhörda vittnen Dorté och Berggren intygat, att vittnena sedan de tidigt på morgonen den 13 sistl Juni beredt sig inträde i makarnas bostad, i kammaren derstädes funnit såväl dess golf, väggar, tak och nästan alla möblerna nedstänkta med blod som äfven den tde ligga nedblodad i en der befintlig säng, hvarjemte denna sett blod förefinnas äfven å golfet i köket och å trappstenarne utanför stugan; att vittnena, som funnit en både på skaft och jern blodig yxa fastslagen i kammarens golf nära tröskeln, derjemte påträffat å det nedblodade bordet i kammaren en knif och en hammare, båda blodiga, hvarförutom vt Berggren intygat, att vt, vid sitt nämnda besök, iakttagit, att å bordet i kammaren jemväl funnits stående en låda med skomakeriverktyg, och då dessa af vittnena iakttagna förhållanden i förening med den tdes inför Rätten afgifna förklaringar, att utom makarne och deras barn icke någon funnits vid tiden för åtalde gerningens begående tillstädes i makarnes bostad, bekräta hustru Carlsdotters uppgift, att den tde med ofvan nämnda hammare, knif och yxa tillfogat henne de sår, om hvilka upplysning lemnas i de i målet åberopade läkareintyg, samt härom desto större visshet förefinnes som den tde icke blott, enligt hvad vt Dorthé intygat och vt Unger jemväl vitsordat, inför Dorthé angående sitt tillvägagående berättat i öfverensstämmande med hustru Carlsdotters ofvan nämnda uppgifter, som äfven, enligt hvad styrkt blifvit, med honom af Krlmn Johansson hållet förhör frivilligt vidhållit samma förut inför Dorthé afgifna erkännande,

finner, på grund häraf och hvad i öfrigt i målet förekommit, HRn den tde emot sitt nekande vara lagligen öfvertygad att hafva vid åtalade tillfället med ofvan nämnda verktyg tillfogat sin hustru de i ingifna läkarebetygen omförmälda skär- och krossår å hufvudet, för hvilka hon från och med den 16 sistl Juni t.o.m. den 12 nästpåföljande Juli vårdats å länslasarettet i Strömstad, hvarförutom den tde, enligt eget inför Rätten afgifvet erkännande, är förvunnen att hafva vid samma tillfälle misshandlat sin hustru genom upprepade slag med händerna äfvensom med en brädstump och ett bleckkärl, genom hårdragning och knuffningar genom bitande, genom hustruns qvarhållande emot hennes vilja i det i målet omförmälda vattenfyllda diket äfvensom genom hennes öfvergjutande med vatten;

hvaremot bevisning, vid den tdes nekande, icke förkommit derom, att han eljes, på sätt hustrun uppgifvit, å henne gjort mis-

shandel eller särskildt att han genom misshandel sålunda skadat hustruns högra öra, att deraf följt den nedsatta hörselförmågan å samma öra, hvaraf hustrun numera lär lidit;

och ehuru Kongl Medicinalstyrelsen, i dess angående den tilltalades sinnesbeskaffenhet afgifna utlåtande, förklarar, "att, med undantag af det af starka drycker berusade tillstånd, hvari den tde uppgifvit sig hafva vid åtalade gerningens begående sig befunnit, intet blifvit anfördt som ådagalägger, att häktade Karl Efraim Askman vid samma tillfälle saknat sitt förståndets bruk och förmågan att sina handlingar fritt bestämma och deras följder bedöma", likväl, som den tde icke emot sitt enständiga nekande, får anses hafva, i uppsåt att döda, föröfvat åtalade misshandeln å sin hustru, kan den tde förty icke till ansvar för mordförsök dömas; hvaremot HRn pröfvar, jemlikt 14 Kap 12 och 13§§, jemfördt med 4 Kap 3§, samt förutnämnda kap 15 och 36§§, allt strafflagen, rättvist döma honom Karl Efraim Askman, för det han medels lifsfarliga vapen å sin hustru gjort misshandel, hvaraf följt sjukdom af lindrig beskaffenhet, äfvensom henne eljes, på sätt ofvan är upptaget, uppsåtligen misshandlat, att hållas till straffarbete i ett år tre månader och förpligtas derjemte Askman att till Stasverket återgälda de ersättningsbelopp, som af allmänna medel förskottsvis tillerkänts i målet åberopade vittnen.

Den tde skall till Kronohäktet i Uddevalla åter införpassas.

Efter meddelad besvärshänvisning förklara åkl och målsegande, att de äro nöjde med utslaget, men den tde säger sig vara missnöjd.

v278271.b5840

No 1 Litt A

Ankom till Dom Emb d 24.8.91

Till Qville Vållofliga Häradsrätt!

Af Häradsrätten anmodad att afgifva intyg huruvida häktade och för mordförsök å sin hustru tilltalade arbetaren Carl Efraim Askman vid ifrågavarande tillfälle kan anses hafva helt och hållet eller till någon del saknat förståndets bruk, så får jag, efter tagen del af rättegångshandlingarna i målet samt efter många gånger verkställda undersökningar af bemälte Askmans kroppss- och sinnesbeskaffenhet under hans vistelse å härvarande cellfångelse, afgifva följande förklaring och utlåtande:

Ur rättegångshandlingarna må anföras, att tilltalade Askman i allmänhet varit illa känd och begifven på dryckenskap, att han haft ett uppbrinnande och våldsamt lynne, varit 5 särskilda gånger, medan han tjenstgjort såsom båtsman, straffad för åtskilliga mer eller mindre grofva förseelser och slutligen för oförbätterligt uppförande efter knappa 2 års tjenstetid afskedad.

För oenighet i äktenskapet och våldsamt uppförande mot sin hustru har han blifvid varnad af församlingens pastor.

Enligt vittnens och hustruns uppgifter har han varit mycket begifven på dryckenskap och enligt Askmans egna utsagor flera gånger lidit af fyllerigalenskap.

Rättegångshandlingarna utvisa icke, att han varit eller är sinnessjuk, tvärtom antaga två vittnen, att hans tal och beteende vid och efter häktningen, då han härunder visat sig besynnerlig endast härrört af "förställning".

Vid ankomsten till fängelset den 14 sistl Juni samt de första dagarna härefter förmärktes hos Askman tydliga symptom af Alkoholism, hvilken jag i hvarje stund befarade skulle öfvergå till fullständig fyllerigalenskap men genom använd medicinsk behandling lugnades patienten, föll i sömn och blef snart återställd, hvarefter hans hälsotillstånd alltsedan och hittills varit godt och tillfredsställande.

Fängelset direktör och vaktbetjening hafva på tillfrågan förklarar, att de, med undantag af de första dagarna af Askmans fängelse- tid, icke kunnat iakttaga något spår af sinnessjukdom, utan vitsorda hans ordentliga uppförande inom fängelset.

Vid undersökning af Askmans kroppsliga tillstånd finnes ingen annan anmärkning än, att han har ett 4 centimeter långt ärr ofvan hjessan, tillfogadt med skarpt instrument och för längesedan läkt och hvaraf intet men kan förspörjas.

Askmans själsförmögenheter äro efter hans stånd och villkor normalt utvecklade och har jag icke hos honom kunnat finna spår af någon sinnessjukdom.

Med anledning af hvad nu anförts och af hvad jag vid ofta anställda undersökningar kunnat iakttaga, får jag förklara att Askman vid ifrågavarande misshandels föröfvande egt bruket af sitt förstånd, fastän detsamma till en del omtöcknats af vid tillfället rusigt tillstånd, "hvilket härmed på heder och samvete intygas".

O E Åhlström

Med Dr, Fängelseläkare

Uddevalla den 22 Augusti 1891.

ank d 16/9 91

No 1 Litt B

Kongl

Medicinalstyrelsen

Till Domhufvanden i Qville härad.

Enligt Häradsrättens beslut d 25 nästlidne Juli har Domarembetet i Norrvikens domsaga genom skrifvelse den 25 sistlidne Augusti med öfverlemnande af Qville Häradsrätts i målet förda protokoll samt vederbörande fängelseläkares yttrande anhållit om Kongl Medicinalstyrelsens utlåtande, huruvida häktade och vid Häradsrätten för å sin hustru föröfvad lifsfarlig misshandel tilltalade arbetskarlen Karl Efraim Askman från Edsten Nedergård i Qville socken vid åtalade gerningens begående kan anses hafva helt och hållet eller till någon del saknat förståndets bruk.

Af de insända handlingarna har Kongl Styrelsen hufvudsakligen inhemtat.

att den tilltalade är född år 1857 och att hans fader aflidit då den tilltalade var omkring 10 år gammal, hvaremot modern åtminstone för några få år sedan ännu var i lifvet; att den tilltalade efter fadrens död erhållit fattigförsörjning och efter konfirmationen antagit tjänst som båtsman år 1877, men för oförbätterligt uppförande afskedats 1879, sedan han under sin tjänstetid fem olika gånger undergått bestraffning för begångna förseelser; att han sedermera flera gånger varit till sjös på handelsfartyg men att han säger sig hvarken minnas fartygens eller deras befälhafvares namn; att han under tiderna emellan sjöresorna uppehållit sig genom tillfällig anställning såsom jordbruksarbetare; att han före en af sina resor år 1886, gjort bekantskap med sin sedermera blifna hustru, som derförut haft ett och sedan före äktenskapet fått ännu ett oäkta barn med annan man; att den tilltalade emellertid med vetskap härom fullbordat äktenskapet år 1887; att han i början af år 1889 åter begifvit sig till sjös och efter att hafva haft anställning å flera olika fartyg återvändt först våren 1890; att han sedermera vistats i sitt hem samt försörjt sig och sin familj genom tillfälligt arbete af hvarjehanda beskaffenhet, hvarigenom han kunnat förtjäna högst 1 krona 25 öre om dagen utom mat; att hustrun, hvilken i likhet med den tilltalade vid äktenskapets ingående var utan medel, icke genom arbete utomhus bidragit till familjens försörjning och att den tilltalades inkomster åtgått allt eftersom de inkommit; att han före sitt giftermål blifvit af fattigvårdsstyrelse för visad sturskhet ålagd tvångsarbete och att han af Häradsrätt blifvit för oloflig brännvinsförsäljning straffad med böter, som förvandlats till fängelse; att han enligt egen uppgift haft 3 gånger anfall af delirium, första gången efter hemkomsten från sin första sjöresa, då han skulle haft yrsel och sveda i halsen samt häftig törst, andra gången under en pågående sjöresa emellan St Johns och Barbados, hvarunder han förtärt mycket brännvin, hvarefter det "gick rundt i hufvudet" så att han visste hvar han var och hvarunder han kastat sina kläder öfver bord, hvarför han efter framkomsten till Barbados blef afmönstrad och erhöll under vistelsen der ett svårt hugg i hufvudet, så att han måste intagas å sjukhus, der han fick ett nytt anfall af delirium, hvarunder han plågades af den föreställningen att han omgafs af sjömän, som ville misshandla och gripa honom, hvarför han ville upp ur sängen; och har den tilltalade uppgifvit att han allt sedan dess under viss tid på året under sommaren haft yrsel i hufvudet samt att han under närmaste tiden efter dessa anfall icke haft medvetande eller minne af hvad han företagit sig, hvaremot minnet af hvad han under yrseln gjort brukat återkomma en eller högst åtta dagar efter anfallet;

att den tilltalade uppgifvit sig den 12 Juni på aftonen vid gåendet hem från arbetet hafva träffat en för honom okänd person tillsammans med hvilken han förtärt en större mängd kognac, men att han uppgifvit sig ej deraf hafva blifvit "vidare" berusad; att han vid hemkomsten börjat ovänlig ordvexla med sin hustru, hvarunder denna skulle hafva fällt yttrandet "der ser ut som om du fått brännvin", ehuru hon sedermera vid ransakningen uppgifvit att mannen vid tillfället ej varit märkbart rusig; att den tilltalade, som uppgifver sig hafva under ordvexlingen märkt att den förtärda kognacen började verka berusande, särskildt som från den nyss uppellade bakugnen stark värme råde i rummet, under ordvexlingen blifvit så förtretad, att han dels slog hustrun såväl med händerna som med tillhyggen och dels, efter att vid håret hafva drgit henne i ett i närheten varande djupare dike, der försökte sänka henne under vattnet, hvilket hustrun emellertid lyckades afvärja; att den tilltalade derefter än ytterligare misshandlat henne in i bostaden, tills dess hon lyckades springande undkomma till några grannar; att den tilltalade uppgifvit sig derefter känt sig så berusad, att han vid försök att hugga ved fallit till golvet, men strax rest sig och tagit sig till sängs; att de af hustrun uppsökta grannarne vid företaget besök hos den tilltalade nästföljande morgon funnit dörren stängd och oaktadt uppmaningar ej kunnat förmå den tilltalade att öppna, utan måst bryta upp dörren, hvarefter den tilltalade förts till länsmanen; att den tilltalade vid polisförhøret erkänt sig hafva med tillhyggen utfört våld emot hustrun, ehuru han inför Rätten envist förnekat detta under förklaring att han ej vid förhøret ihågkommit huru i verkligheten tillgått, utan bejakat framställda frågor "ovetande", dervid han "svarat såsom man så sade för honom" samt att han "icke visste hvad han sade", men att sedermera i häktet minnet af tilldragelserna återkommit och föranledt de erkännanden om mindre våld mot hustrun, som han inför rätten vidgått; att åklagaren uppgifvit att den tilltalade vid polisförhøret visserligen uppfört sig besynnerligt, men att, då han på tillsägelser iakttagit rättelse, åklagaren fått den uppfattningen, att den tilltalades beteende endast vore "konster"; att den tilltalade, som före förhøret i ett magasin, hvarest han gått fram och tillbaka, hvisslat, sjungit samt plockat och rört i der förvarade säckar, men sedan ställt sig from och ångerfull, begärt få låna en andaktsbok och, efter att hafva läst i denna ett par minuter, åter börjat som förut "agera toligt", nedsmetat sig om händerna med salt samt, utförd från magasinet, doppat händerna, först i ett vatten kärl, sedan i sanden, dragit sig i skägget och tuggat häftigt med munnen, att han vid förhørets början förställt sitt tungpmål samt efter förhøret visat sig ondsint; att den tilltalade sagt sig under de den åtalade gerningen närmast föregående nätterna ej hafva sofvit, utan legat och grubblat samt att hustrun jemväl intygat att han den sista af dessa nätter ej sof, utan gick upp och ner i stugan; att ett vittne uppgifvit att den tilltalade den dag, då polisförhøret hölls, visat sig "litet besynnerlig", ehuru samma

vittne ansåg att den tilltalade väl visste hvad han sade och gjorde; att den tilltalade under transporten till häktet fällt yttranden utvisande en mindre redig sinnesförfattning, såsom t. ex. "jag är kung och ingen skall lyda annan vilja än min; dessa berg skola sjunka och bli trädgårdar" samt jemväl i sitt beteende för öfrigt under början af färden visat sig besynnerlig, men insomnat sedan man åkt ett par mil, ehuru det vittne, som omtalade detta, på fråga förklarar att vittnet ansåg att den tilltalade berörda uppförande varit endat förställning;

att vederbörande fängelseläkare O E Åhlström i den 12 sistlidne Augusti afgifvet yttrande förklarar att hos den tilltalade vid ankomsten till fängelset samt de första dagarna derefter förmärktes tydliga symptom af alkoholism, hvilka fängelseläkaren i hvarje stund befarade skulle öfvergå till fullständig fyllerigalenskap, men att han genom använd medicinsk behandling lugnades, föll i sömn och snart blef återställd, hvarefter hans helstillstånd alltsedan och till utlåtandes afgifvande varit godt och tillfredsställande, hvarjemte fängelsets direktör och vaktbetjening förklarar att de, med undantag af de första dagarna af den tilltalades fängelsetid icke kunnat iakttaga något spår af sinnessjukdom, utan vitsordat den tilltalades ordentliga uppförande inom fängelset; att vid undersökning af den tilltalades kroppsliga tillstånd ingen annan anmärkning finnes än att han har ett 4 ctm långt ärr öfver hjessan, tillfogadt med skarpt instrument och för längesedan läkt och hvaraf intet men kan förspörjas; att hans själsförmögenheter äro efter hans stånd och villkor normalt utvecklade och att fängelseläkaren icke hos honom kunnat finna spår af någon sinnessjukdom; samt

att med anledning deraf och af hvad vid ofta upprepade undersökningar kunnat iakttagas, den tilltalade vid ifrågavarande misshandels föröfvande egt bruket af sitt förstånd, fastän detsamma till en del omtöcknats af vid tillfället rusigt tillstånd.

På grund af hvad sålunda af de i målet förda handlingarne inhemtats får Kongl Medicinalstyrelsen i öfverensstämmelse med fängelseläkaren Åhlströms yttrande det utlåtande afgifva, att, med undantag af det af starka drycker berusade tillstånd, hvari den tilltalade uppgifvit sig hafva vid åtalade gerningens begående sig befunnit, intet blifvit anfördt, som ådagalägger att häktade Karl Efraim Askman vid samma tillfälle saknat sitt förstånds bruk och förmågan att sina handlingar fritt bestämma och deras följder bedöma.

Ransakningshandlingarna återställas härjemte.

Stockholm den 9 September 1891

Auge Almén

Edv Edholm

D M Pontu

Carl Edling

v278271.b5920

No 1 Litt C

Vid mitt besök hos hustru Amalia Karlsdotter under Edsten i Qville socken den 13 sistlidne Juni befanns hon lida af följande skador: Ansigtet och ögonlocken, i synnerhet på vensta sidan voro betydligt ansvållda; på venstra kinden märktes äfven ett skrubbsår med rodnad i omgifningen, men intet tydligt intryck efter tänder. Håret var alldeles hoptufvat af blod; efter detsammas afrakande observerades 7 sår i hufvudet; neml 4 stycken skärsår i bakhufvudet omkr 3 ctmeter långa; ett krossår öfver högra tinningbenet; ett skärsår öfver hjessan samt ett skärsår öfver venstra tinningbenet, 4 ctmeter långt. Såren hade ej genomträngt benhinnan. På handflatorna märktes äfven mindre skrubbsår; hvilket allt på heder och samvete intygas

Tanum den 25 Augusti 1891

A Belfrage